

DOMINIK DÁN

**NEVINNÝM SE
NEODPOUŠTÍ**

NEVINNÝM SE
NEODPOUŠTÍ

Dominik Dán

NEVINNÝM SE
NEODPOUŠTÍ

slovařt

Text © Dominik Dán 2014
Published by arrangement with DANNKAS, spol. s r. o.
Translation © Jan Hanzlík 2020
Czech edition © Nakladatelství Slovart, spol. s r. o., Praha 2020

ISBN 978-80-7529-400-5

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

*Město, příběh a všechny osoby v této knize jsou
vymyšlené a jakákoliv podobnost se skutečnými
událostmi je čistě náhodná, jakkoli se někomu
mohou zdát povědomé...*

In angustiis amici apparent.

V nouzi poznáš přítele.

(Petronius)

*Věnováno kamarádovi Peťovi Malovi. Zemřel předčasně,
dřív, než jsme se stali rodinou, než jsme stihli uvařit
guláš v Bernolákově, než jsme stihli cokoliv, co jsme si
zbytečně dlouho plánovali. Žil rychle a rychle i zemřel.
Čest jeho památce.*

Za odborné rady a neocenitelnou pomoc děkuji
MUDr. Ivetě Čierné, PhD., Janě Manákové,
akademickému sochaři Vířovi Bojňanskému,
Mgr. Michalu Ondrkalovi, JUDr. Jozefu Vachálkovi,
MUDr. Denisi Valentovi, PhD., MUDr. Jaromíru
Chorváthovi, MUDr. Dušanu Rapošovi, CSc., MPH.

1

SRPEN 2001

Dovolené jsou od toho, aby si je lidé užívali. Lajdáci jsou na dovolené celý rok, těžce pracující si ji mohou užít jen těžko, největší dřiči vůbec – taková je finanční spravedlnost. Ale i dřiči makající v nejvyšším tempu pracují s vizí, že se to jednou zlomí, někdo je vystřídá a oni se také dostanou k vodě. Stačí jen vydržet, časem nás k vodě pustí všechny.

Detektiv Krauz zuřil, neboť v polovině srpna patřil k té poslední skupině – pracoval bez přestávky už několik měsíců a voda byla v nedohlednu. Všichni v kanceláři už se na dovolených vystřídali, jenom on pořád nic – stále sloužil. Mohl si za to sám, dobře to věděl, ale stejně zuřil, neboť největší zlost má člověk sám na sebe. Hloupá bezmocná zuřivost.

Jediný, kdo s ním držel basu, byl jeho parťák Chosé – dokonce si kvůli němu přeložil dovolenou na září, ale ani to nepomohlo. Krauz zatínal zuby, očima kolem sebe metal blesky, nebyla s ním rozumná řeč.

Chosé věděl proč, ostatní jen něco zaslechli na chodbě. Hloupé kuloárové řeči.

„Já bych ženu samotnou na dovolenou nikdy nepustil,“ pokusil se navázat rozumnou řeč Kuky. Byl to už alespoň desátý chabý pokus vymámit z Krauze pravdu.

Chosé rozvalený v křesle se přestal ovívat novinami a výstražně se na prcka zamračil, ale už bylo pozdě.

„Poslouchej, ty Palečku, trpajzlíku, nicko, sráči o hlavu vyšší než kýbl plnej hoven! Kdybych chtěl radu, tak se zeptám starších a ne tebe, takže si ty svoje blbý odborný názory na samotný ženský na dovolený nech laskavě

pro sebe! Kromě toho žádnou ženskou nemáš, ty ženitby neschopnej skřete. Sklapni, Rákosníčku, nebo co seš zač!“ vyštěkl Krauz jako kulomet na adresu nejnižšího detektiva na oddělení.

Burger odložil noviny, pozorně je poskládal do malého obdélníku, chvíli zvažoval, zda je odložit na stůl nebo ne, ale rozmyslel si to a našel pro ně lepší využití. Začal se le-nivě ovívat a vyčítavě mrkl na Krauze.

„Co to slyším o Palečkovi, nicce, trpajzlíkovi! Někdo tu asi čte Němcovou – anebo se jen vytočil? Jen ten kýbl hoven mi tam nepasuje, jinak...“

„Edo!“ zavrčel výstražně Krauz, ale z úcty ke staršímu kolegovi nechal větu nedokončenou.

„V pořádku,“ pokračoval mírumilovně Burger, neboť v tomto vražedném vedru se mu opravdu nechtělo hádat, „jestli mu chceš vynadat, řekni mu prostě, že je debil, je to rychlejší, jednodušší a...“

„... výstižnější,“ pomohl mu Chosé z křesla a podle vzoru staršího kolegy pokračoval v ovívání.

„... taky výstižnější,“ zopakoval Burger a kývnutím hlavy a laskavým úsměvem od ucha k uchu poděkoval do rohu kanceláře za pomoc. „K čemu ty přišery ze starejch pohádek? Říšo, vzpamatuj se, co je s tebou?“

„Je toho na něj moc,“ přiléval olej do ohně Kuky a čekal na Krauzovu reakci. Strašně toužil znát jeho tajemství. Skoro se třásl nedočkavostí, jen aby zjistil, zda se kuloárové řeči zakládají na pravdě, anebo si z jejich kanceláře zase někdo vystřelil.

Krauz přestal psát, odložil tužku, odstrčil sešit, opřel se v židli a zhluboka si povzdechl. Uvolnil se a vychladl. Pochopil, že dál to odkládat nemůže. Jednou jim musí říct pravdu, tak proč ne právě teď.

Koukl do rohu kanceláře a zhrouceně rozvalený ovívající se muž v křesle mu nenápadně přikývl. Tím měl rozhodnutí o pravdivém vysvětlení schváleno. Konečně se rozhodl.

„Tak dobře, vy bando ignorantů...“

„Ne, počkej, takhle ne,“ skočil mu do řeči Burger a zastavil ho vztyčenou dlaní. „Mně...“ zaváhal, „vlastně nám,“ rozhlédl se po kanceláři a všechny pohledy mu daly

za pravdu, že *nám* je výstižnější, „je jasný, že si na dovolený nebyl už...“

„Od ledna,“ přiznal Krauz.

„... od ledna, takže makáš v kuse osum měsíců a musí ti z toho kapat na karbid, to je víc než jistý.“

„Děkuju,“ Krauz poděkoval za projev soucitu.

„Ale takhle ne, Ríšo. Buď nám svoje tajemství řekneš sám a dobrovolně, nebo si ho nech pro sebe, ale do ignorantů nám nadávat nebudeš. My nejsme ignoranti, my tě ani trochu neignorujeme, naopak, my tě velice pozorně sledujeme, a už pořádnou chvíli.“

„No, dyť právě to mě vytáčí,“ zavrčel si Krauz pod nos.

„A bylo by ti milejší, kdybychom to nepozorovali, ale jenom rejпали jako celý oddělení?“

„Asi.“

„Dyť to před chvílí zkusil chudák Kuky – a jak si ho seřel!“

„No...“

Krauz vzdychl. Burger měl pravdu. Všichni mají pravdu. Dobře to věděl. Rozhodl se zmírnit tón a už nekousat. Kuky s Váňou se z dovolené vrátili teprve včera, Burger před čtyřmi dny, Hanzel měl ještě týden, ale všichni věděli, že Krauz jede v kuse celé prázdniny, neboť jeho žena se trhla. A jestli se trhla, asi nebylo všechno v pořádku. A jestli nebylo všechno v pořádku, parta ze sto čtyřicet jedničky by o tom měla něco vědět. Když už kvůli ničemu jinému, tak proto, aby kamarádovi pomohli, neboť v jejich kanceláři to bylo normální. Ale němému děcku ani vlastní matka nerozumí, takže když se němé děcko rozhodlo konečně promluvit, všichni zastříhali ušima.

„Dobře, uznávám, takže žádný ignoranti, stačí jen banda?“ zkusil to mírněji Krauz.

„Pro začátek celkem slušný,“ připustil Burger.

„V pořádku,“ přijal nabídku Krauz. „Poslouchejte, vy bando...“

Burger si pohodlně natáhl nohy na stůl, Chosé se přestal ovívat novinami, Kuky odložil sazenici kiwi na parapet a Váňa už nemazal rohlík domácí játrovou paštikou. Neklamný důkaz, že se chystá něco důležitého, neboť měl

před sebou kromě oblíbené tlačenky a vajec natvrdo i husí játra. Když přestal s něčím takovým, znamenalo to, že ho debata mimořádně zaujala. Až doteď bylo ticho, dovolenou Krauzovy manželky považovali za jeho soukromou záležitost, ale když už se naskytla příležitost vyslechnout si pikantní podrobnosti ze života hmyzu, zbystřil pozornost i on a už nemazal.

„Poslouchejte,“ začal Krauz a zhluboka si povzdechl, „pustil sem jí samotnou na dovolenou, protože si to zaslouží. Slyšel sem už spoustu drbů, když ste tu nebyli. I Šaňo si mě zavolal na kobereček, ale všechno sme si vysvětlili, sou to jen blbosti. Fakt jenom drby.“

Krauz je přejel pohledem jednoho po druhém, ale v jejich očích četl všechno možné, jen ne pochopení. Dokonce ani Chosé, jeho nejlepší kamarád, mu to nijak neusnadnil. Chápal ho, znal i pozadí, ale nechal ho v tom namočeného až po uši. Krauzovi bylo jasné, že musí pokračovat a musí se spolehnout jenom sám na sebe.

„Všechno je jinak. Není to tak, jak říkaj kluci po oddělení. Nerozvádíme se, nezažíváme krizi po sedmi nebo kolika letech, nikoho si nenašla a ani já nemám jinou ženskou. Všechno je to blbost. Prostě sem udělal něco... něco... jak bych to,“ zaváhal, aby našel správný výraz, „nestandardního, co se vymyká běžnému policejnímu chápání. Zkrátka, na dovolenou jely čtyři spolužačky z vejšky, nejlepší kamarádky, a jely samy. Bože, to je toho! Jedna z nich se provdala do Itálie a má tam barák. Sylvie nebude bydlet v hotelu ani nebude sama, bude bydlet u nich na privátě a bude tam manžel tý holky. Kromě toho maj dva syny. Normální kompletní rodina. Manžel slíbil, že se o ně postará, pojedou i na vejlet do Říma, pak po okolí, po památkách a podobně. Všichni čtyři sou vdaný, nejen moje, a všichni manželé souhlasili, nejen já, tak co? Koukněte...“

Krauz zalovil pod deskou stolu a vytáhl pohlednici. Za poslední týden ji vytáhl asi tisíckrát, nemohl se splést, našel ji okamžitě.

„*Bacioni dalla Calabria!* Pusy z Kalábrie! Koukněte, tady maj dům – a druhej maj v Římě. Dobře se vdala, potvora.“

Krauz se naklonil k Burgerovi a nechal pohlednici kolovat.

„To v červenym kroužku je jejich dům,“ vysvětloval.
„Tam je moje žena, pod dozorem.“

Pohlednice kolovala. Detektivové z oddělení vražd si ji prohlíželi s kamennou tváří. S tou samou mu ji i vrátili. Nastalo ticho. Dlouhé.

„Dobře, vy debilové,“ rezignoval Krauz a schoval si pohlednici do zásuvky pod stolem. „Já vim, o co vám de.“

„Tak pokračuj,“ popohnal ho Burger a nepřestával se ovívat.

„Moje žena je samostatná, má svojí práci, svoje auto, má svůj volnej čas a má i svoje peníze. Kdyby mi chtěla bejt nevěrná, tak to v pohodě udělá tady, u nás doma, nemusí kvůli tomu cestovat do Itálie. Prostě se večer vydá ven, mně řekne, že de za pacientem nebo na aerobik nebo na nákup anebo co já vim co, za dvě hodiny se vrátí – a je to! Bůh ví, kde by ve skutečnosti byla, a já nemusim vědět vůbec nic. Ale není to tak, protože...“ Krauz zaváhal. Chvilí si hrál s tužkou, zvažoval, jak jim co nejpochoptelněji vysvětlit, co bylo vysvětleno jemu. Nakonec našel řešení. „Protože!“ Zakončil.

„To chápeme,“ nechápal Burger.

„To chápete?“ nevěřil mu Krauz. „Tak pochopte i to, že já svojí ženě věřim. Čtyři spolužačky z vejšky se dohodly, že jedou na dámskou jízdu na dovolenou do Itálie za další spolužačkou – a ta jim poskytla ubytování, stravu i doprovod manžela spojenej s ochranou a...“

Odkašlal si a promyslel si další postup.

„... a se všim, co s tím souvisí. Tak z toho přestaňte dělat vědu, moje manželka prostě jela sama na dovolenou, a proto sem já tu svojí zrušil, vyberu si jí až v zimě. A teď budu sloužit celý léto, protože tak sme se dohodli se Šaněm. Punktum, tečka. Fajfka zhasla. Co chcete eště vědět?“

Mládenci v kanceláři chvilí váhali. Čekali, kdo sebere odvahu.

„A seš si jistej, že je mezi váma všechno v pořádku? Je to v richtiku, Ríšo?“ sebral odvahu Burger.

„Je. Když s tím přišla, neměl sem s jejím návrhem žádnej problém, od začátku sem jí držel palce a byl sem rád, že se holky konečně odhodlaly a vyrazily za kamarádkou do ciziny. Považoval sem za úplně normální, že chce jet s hol-

kama na dámskou jízdu. Opakuju, neměl sem s tím žádný problém, od začátku sem byl pro!“

Zase mu všichni věřili, ale stejně se na něj dívali podezřívavě.

„Ty nejsi normální!“ zařval Krauz na manželku. „Já sem zásadně proti!“

Mohl řvát, jak chtěl, byl ve vlastním obýváku – a ve svém obýváku si detektiv může řvát i dělat, co chce.

„Proč? Protože chci jet sama na dovolenou? Sama bez tebe? Na dámskou jízdu? Co proti tomu máš?“

„Já...“

Krauz byl vytočený do vývrtky, až mu selhával hlas, nedokázal odpovědět, jenom svíral lahev piva, až mu zbělely klouby, a bezmocně zatínal čelisti.

„Ty...“ zasyčel, ale dál to nešlo. Stále ještě byl z jejího návrhu v šoku.

„Hlavně klid, miláčku, něco ti vysvětlím,“ zašvitořila Sylvie nacvičeným, hypnoticky uklidňujícím hlasem. „Kdybych ti chtěla bejt nevěrná, tak to v pohodě udělám tady u nás doma a nemusím kvůli tomu cestovat do Itálie. Prostě se večer vydám ven, tobě řeknu, že du za pacientem nebo na aerobik nebo na nákup anebo co já vím co, a za dvě hodiny se vrátím – a je to! Bůh ví, kde ve skutečnosti budu, a ty nemusíš vědět vůbec nic. Ale není to tak, protože...“ Sylvie zaváhala.

Na rozdíl od svého manžela dokázala monolog dovést až do logického konce.

„Protože tě mám ráda, ty blázínku, a nemusím si odbíhat do Itálie, abych si vrzla, můžu tam jet v klidu a ve vší počestnosti s holkama kouknout se na Koloseum a navštívit spolužačku. Chápeš?“

Krauz se napil z lahve. Chtěl pohotově odpovědět, ale sotva otevřel ústa, odpověď mu osvěžilo šťavnaté říhnutí a začal škytat.

„Vidiš!“

„Krk... škyt... promiň! Ale... škyt... počkej!“ Krauz si přitiskl hřbet dlaně na ústa, zhluboka se nadechl a zadržel dech. Hřbet dlaně ještě více přitlačil. Přestal dýchat, zrudl, stále nedýchal, zrudl ještě víc.

Sylvie trpělivě čekala.

„Fuuu...“ vydechl do dlaně. „Já moc dobře vim, že si to můžeš užít i tady, kdybys chtěla, ale uznej sama, jak to bude vypadat na oddělení, až se o tom dozvedí kluci.“

Sylvie si přisedla k manželovi a objala ho.

„Na kluky se vykašlat nemůžeš, to uznávám a chápu to. Něco jim říct musíš, to je jasný. Zkusíme se nad tím zamyslet. Problém mojí dovolený v Itálii nespočívá ve financích...“

„Dyť sem dostal dvoje odměny za dvě jarní vraždy,“ skočil jí do řeči Krauz.

„A já jednu za projekt, takže o peníze fakt nejde, spíš de o tvoje ego samce, hlavy rodiny, skupiny, o dominanci.“

„Prosím tě, přestaň s těma psycho-zoologickejma analýzama!“

„Ale já sem to vystudovala a něco o tom vim. Vim, že kolegové budou reagovat přesně takhle. Možná ztratíš pozici...“

„Nemám tam pozici, sme jen dobrý kamarádi – kolegové.“

„A já ti můžu poradit, jak to udělat, aby to tak dál zůstalo,“ přivinula se blíž.

„Na to sem fakt zvědavej,“ zapochyboval Krauz. Padl na opěradlo sedačky a rozpažil ruce.

Sylvie se přivinula ještě blíž, jakkoli se bránil a odvracel hlavu, aby ho rty netrefila na tváře.

Chvilí zaváhala, nedokázala odhadnout, zda to myslí doopravdy vážně. Posléze pokračovala, neboť bylo především v jejím zájmu, aby se dohodli.

„No, poslouchám!“

„Nejde o peníze, Richarde, de o kluky, přízněj si to. Nechceš před nima vypadat jako ťulpas. Řekni jim přesně to, co sem ti teď řekla já, řekni jim doslova, že kdybych ti chtěla bejt nevěrná, tak to udělám tady a s kým chci, ale nechci a nemusim kvůli tomu cestovat. A eště jedno jim řekni – to je nejdůležitější, řekni jim, že je to otázka důvěry, a vyrazíš všem pochybovačům a posměváčkům zbraň z ruky. Použij jen jedno jediný slovo – důvěra. A uvidíš, jak to zabere.“

Krauz vzdychl.

„Použij jen jedno jediný slovo.“

Krauz se nechal od psycholožky políbit i pohladit po tváři, ruce nechal rozpažené na sedačce a zadíval se na lahev piva na konferenčním stolku. Když si představil ksichty ko-

legů v kanceláři, přešla ho chuť i na nedopité pivo. Jenom si povzdchl, neboť dobře věděl, že jednoho pěkného letního dne se konfrontaci nevyhne.

„A ještě jedno vám řeknu, ale pochybuju, že to s vaší inteligencí pochopíte. Poslouchejte a divte se. Celá dovolená mojí ženy je jen věcí důvěry. To čumíte, co? De o vzájemnou důvěru – a tím je řečeno všechno!“

Krauz si je jednoho po druhém změnil pohledem. Sylvie měla pravdu, vyrazil jim nejen zbraň z ruky, ale i dech.

„Dej to sem,“ natáhl se k Burgerovi a vzal mu noviny na ovívání. Zpod stolu vytáhl roli toaletního papíru a nonšalantně zamířil ke dveřím. Než sáhl na kliku, ještě zavrťel zadkem.

„A už držte huby. Můžete mi akorát tak políbit prdel.“

Otevřel dveře a vyšel ven, ale než se zavřely, ještě do nich strčil hlavu. „Ale ne nejbližších deset minut.“

Pak se dveře zabouchly.

Chosé se dál beze slova ovíval, Váňa si dál mazal paštiku. Burger si na stůl natáhl i druhou nohu a Kuky si vzal z parapetu květináč. Bylo horko, nikomu nebylo do řeči. Chvíli bylo v kanceláři slyšet jen monotónní vrčení ventilátoru.

„Víte, co je tohle?“ začal Kuky a obrátil list. „Menuje se to kiwi a je to ovoce nového tisíciletí. Vitamíny A, B, C, D, potom P, R, S, možná i další, minerály a tamty... všechno, co to má mít. Vysadíme je s bráchou vzadu za tátovým barákem a budeme je pěstovat ve velkym. Má to jednu nevýhodu – prej je k tomu potřeba samec i samice. Nevim, jak šukaj rostliny, ale kdyby to měl bejt jedinej zádrhel, tak sem ochotnej zřídit pro ně i bordel, jen aby to sypalo. Obchody s ovocem a zeleninou po tom budou šílet, odbyt je zaručenej. Kdyby se chtěl někdo přidat, můžete složit po pětikilu základní vklad a беру vás do firmy jako společníky.“

Kuky počkal, jaký bude mít jeho nabídka ohlas, ale akcionáři se nehrnuli. Počkal ještě chvíli, pak odložil květináč zpátky na parapet. Na podnikání bylo opravdu horko, uznal sám.

„A ještě jedno vám řeknu,“ osmělil se, když si nikdo netroufal dotáhnout debatu o Krauzovi do konce, „ty dva se brzy rozvedou. Ženská, která si jede sama na dovolenou

do Itálie, nemůže být svému muži věrná. Podle mě je to konec. Anebo aspoň začátek konce.“

Znovu počkal, zda se někdo zapojí, ale nikdo nic, každý pokračoval ve své oblíbené činnosti.

„Ste úplně mimo, nebo co je to dneska s vámi? Dyť já se mu snažím pomoci, tak mluvte,“ zaprosil Kuky.

Váňa si konečně naložil na chleba, co potřeboval, a s chutí si ukousl.

„To bude stravou,“ zamumlal s plnými ústy. „Kdyby mu vařila a podstrojovala jako ta moje, mohlo být všechno jinak. Věřte mi, starýmu harcovníkovi. Láska prochází žaludkem, vážení,“ dokončil mumlavě a už jen přežvykoval.

„Váňo, ale jestli láska prochází žaludkem, je na místě otázka, co z ní na konci zůstane,“ zafilozofoval si v koutě rozvalený Chosé.

Burger se zamyslel, smutně pokýval hlavou. Za všechny. Nakonec to rozhodl sám, protože se k tomu nikdo neměl.

„Necháme ho na pokoji, kluci. Je to až moc citlivá a osobní věc, než abychom si z něj dělali srandu. Jestli jí pustil samotnou, tak jí pustil, asi ví, co dělá. Doma si to určitě vyřeší sám a v práci dře jako hovado, nemůžeme mu nic vyčítat. Sám se rozhod’.“ Podrbal se na zátylku a nebyl z toho o nic moudřejší než předtím.

„Možná se rozhodla ona,“ špičkoval nadále Kuky. Kolegovo vysvětlení se mu zdálo nedostatečné. „I za něj...“

„Drž už hubu, prcku!“ obořil se na něj Burger.

„To můžu, ale myslel sem si, že sme parta. Doufal sem, že držíme spolu. Jestli o nic nejde, v pořádku, sem ticho, ale jestli potřebuje pomoc, sem tady. Vlastně sme tady, nebo ne?“

Burger musel uznat, že prcek má pravdu. Všichni uznali, že má pravdu.

„Dobře, máš pravdu, sme tu, držíme spolu,“ pokračoval neochotně nejstarší, neboť debatu o Krauzovi už považoval za uzavřenou. Ale nebyla. „Jestli chcete slyšet můj názor, prosím, řeknu vám ho. Já si myslím, že není nic lepšího než vypadnout v létě na dovolenou s prověřenou starou partou. Ne sám, nebo sama, ale s partou. Je to záruka dobrý zábavy, příjemného odpočinku, společného vyžití i vzájemný ochrany, kdyby k něčemu došlo. Není nad to, když si pár prověřenejch dvojic vyrazí do přírody. Nemusí to

bejt zrovna do Itálie, i v Plaveckym Štvrtku je prima jezero. My tam jezdíme s manželkou a s partou už roky a nikdy se nikomu nic nestalo – všichni byli vždycky spokojený. Jestli mi rozumíte.“

Rozuměli. Počkal, zda někdo něco neřekne, a když nikdo nic, přestal se drbat na zátylku a našťvaně vyštěkl: „Dobře, samotnou bych jí do Itálie taky nepustil! Taky bych se bál, že mi jí tam někdo vohne. Tohle ste chtěli slyšet?“

„To sme chtěli slyšet, stařešino,“ ozval se konečně Váňa a polkl.

Váňa měl pravdu, přesně to chtěli slyšet, neboť všichni policajti přemýšlejí stejně.

Na stole zazvonil telefon. Nejbliže byl Váňa, ale měl právě plné ruce práce.

2

ČERVENEC 2001

Do Chorvatska jezdili už roky. Gojkův dům je přivítal jako každý rok přes balkon převislými muškáty a rozpálenou zámkovou dlažbou před garáží. Vystoupit z auta bosou nohou znamenalo koledovat si o popáleniny druhého stupně. Dům našli ve stejném neutěšeném stavu, v jakém ho opustili minulý rok. Gojka taky.

„Majku pičku, dobro došli! Petar! Roman! Lusija! Kako rad vas vidim!“ přivítal je starý Gojko, dal jim klíče, ukázal jim, kde je demižon s rakijí, a už se chtěl poroučet. V kuchyni se zarazil a s vážnou tváří ukázal na cedulku přilepenou na dveřích ledničky nenápadným magnetem.

„Kdyby hořelo, voláte tohle číslo – hasiči,“ ukázal na první řádek na cedulce. „Kdyby vás vykradli, voláte tohle číslo, když si zlomíte nohu, voláte tohle číslo, a kdyby vás znásilňovaly ženský,“ ušklíbl se na ženskou část rekreatantů, „voláte mně. Taky si chci přes prázdniny užít. Tak šťastnou a nerušenou dovolenou, Slovačiska moji milí,“ rozloučil se a nechal je rekreovat.

Peter Lipan si už dávno zvykl, že v Chorvatsku je z něho Petar, jen když mu chtěli zkomolit příjmení na Lipanič, ohradil se. Jeho mladá přítelkyně Lucie se neohrazovala ani proti komolení jména na Lusija, ani proti chlípným dovolenkovým pohledům, dokonce se nebránila ani chlípným diskotékovým dotykům, za což si od Petera, ale i od celé party nejednou vysloužila ostrou kritiku. Ale kritika přišla vždy až ráno a v rámci střízlivění s lahví ledového piva se dala vydržet.